

O DELU VIŠKIH MILIČNIKOV

Ali res poznamo njihovo delo?

I. del

Kot smo že zapisali v prejšnji številki so naši miličniki v lanskem letu po oceni družbenopolitičnih dejavnikov in občanov opravljali svoje delo uspešno. Dejstvo pa je, da je ta uspešnost vendarle dosežena na ne najboljši način: z velikim obremenjevanjem miličnikov. Resnica je, da se večina miličnikov ni odločila za ta poklic zaradi osebnih dohodkov temveč zaradi veselja do takšnega dela, vendar je ob vsesplošnem poudarjanju nagradjanja po delu le manj razumljivo to, da so se miličniki odrekli naduram, opravili pa so jih več tisoč. Tudi prostih ur niso mogli izkoristiti, ker se je obseg dela enostavno toliko povečal, da to ni bilo možno in je bilo v začetku omenjeno uspešnost moč doseči le z več dela, na račun prostega časa.

Do prekomernega obremenjevanja miličnikov pa ne prihaja le zaradi porasta kaznivih dejanj (lani jih je bilo zabeleženih 36 odstotkov več), in zaradi spremenjenega načina evidentiranja tatvin, temveč tudi zaradi pomanjkanja administracije, saj mora miličnik opravljati vrsto administrativnih del. Bistveno za večjo obremenitev milice pa je to, da miličniki postajajo za mnoge službe in posameznike pravzaprav »deklica za vse.«

Kaj vse je (ni) delo miličnikov

Nekaj primerčkov za podkrepitve te teze: miličniki morajo pečatiti in odpečevati stanovanja, pa čeprav to ni njihovo delo, opravljali naj bi tovarniške deložacije, ko se član kolektiva kljub vsem odločbam noče izseliti iz stanovanja, ki ga je neupravičeno zasedel, miličnike kličejo k sejam disciplinskih postopkov »da bo red in da bo miličnik vliil strah v kosti« oziroma »ker se je bati izgredov«. Miličnike kličejo občani naj ure dijo vodovod, ki pušča v bloku in bo vse

poplavilo, ko je treba menjati varovalke za cel blok pa si občani sami ne upajo odrgrati plombe, od Elektra pa ni nikogar, kot nikogar od vodovoda itd.

Na ramena milice so – kot vse kaže sedaj – padle tudi črne gradnje. Inšpekcija se v reševanje te problematike po ugotovitvah viških miličnikov slabo vključuje, vsaj na viškem območju. Miličniki res spremljajo stvari na terenu in po potrebi tudi obveščajo inšpekcijo, vendar so imeli primer, ko je miličnik zadevo zaznal v samem začetku kopanja jame v četrtek, takoj obvestil inšpekcijo in inšpektor je prišel zadevo pogledat šele v torek. Takrat pa je bila hiša že pod streho in tedaj se začno problemi pri rušenju.

Tudi nekateri delavci v občinski upravi si predstavljajo delo milice zelo poenostavljeno: črnograditelja naj bi z materialom vred odpeljali; z »marico« izven krajevne pristojnosti teh organov. Seveda to tako ne gre. Miličniki so sicer uspeli pregnati nekaj posameznikov, ki so si postavili šotore ali pa uredili stanovanje kar na tovarnjaku ob Rakovi jelši, vendar sama gradnja ni več njihova stvar.

Eno je zaupanje, drugo je družbena samozaščita

Ko je inšpekcija le speljala razne postopke in so odločbe pravnomočne se začne postopek rušenja. Ta ni enostaven in spet je želja, da naj bi to opravila kar milica, ali pa vsaj priprave kažejo na to, če že nihče nič ne reče. Miličnike zaprosijo za sodelovanje v smislu varnosti, da bi ne prišlo do izgredov ali obračunov. Ko pa miličnik pride na kraj dogodka lahko le ugotovi, da je vse skupaj slabo načrtovano in slabo organizirano. Bagra ni, tovarnjaka ni, delavci podjetja, ki naj bi rušilo pa sploh nočejo priti, oziroma nočejo rušiti.

Takšnih primerov valjenja vrste dolžnosti

in nalog na milico je še veliko in lahko bi jih še naštevali, vsekakor pa je očitno, da še mnogi poslovodni organi in posamezniki v različnih organih občinskih uprav, mesta in drugje, nimajo prave predstave o delu milice in njenih nalog, temveč si jo enostavno predstavljajo kot nekakšnega »žandarja«.

»Mi bomo delali strogo po zakonu in se držali naših nalog, nikakor pa ne bomo orodje za opravila, ki bi jih morali speljati drugi, pa jih niso sposobni, ali so jim odveč ali pa jih nočejo speljati. Zato naj v delovnih organizacijah ne računajo na prisostvovanje miličnikov naše postaje pri disciplinskih postopkih in tudi v upravi inšpekcij ali pa občinski upravi naj si nihče ne predstavlja, da bomo rušili črne gradnje mi, pa tudi varovalk ne bomo hodili menjavati namesto

Elektra in podobno«, je povedal komandir Postaje milice Vič-Rudnik STANE LE-SKOVŠEK. »Mi imamo svoje naloge in te bomo izpolnjevali, nikakor pa ne moremo biti servis za vse in za vsako stvar, saj bi nas bilo lahko potem desetkrat toliko, pa še ne bi bilo dovolj.«

Ne moremo opravljati nalog tistih, ki jih ne izvajajo

Ob teh ugotovitvah pa bi se bilo treba zamisliti, saj segajo precej široko. V delovnih organizacijah torej niso sposobni speljati disciplinskega postopka z malo bolj problematičnim zaposlenim brez miličnika in to kljub vsem varnostnikom delovne organizacije, narodni zaščiti itd. Ker odklanjajo rušenje črnih gradenj, gradbeniki naj bi to delali, ne miličniki? Specializirane službe (vodovod, elektro) ne delajo, pa čeprav dobijo za te stvari plačilo in namesto njih naj bi stvari delali miličniki v nadurah brezplačno?

Vse to dokazuje, da imamo nesposobno in neučinkovito administracijo, da ne rečemo birokracijo, pa tudi nesposobne specializirane službe. Stališče viške postaje je zato nedvomno pravilno, da ima milica svoje naloge kot predpisuje zakon, vse ostale pa naj opravljajo tisti, ki so zato pooblaščen in zato v družbi tudi obstajajo kot organi. Primer, ko se pokvari vodovod in ni nikogar od vodovodne službe pa kličejo občani miličnike, pa je v bistvu tudi dokaz zaupanja, ki ga imajo ljudje v miličnika. Občan ostane obupan in nemočen pred »mogočnimi službami takšnih organizacij«, ki so se že povsem odtujile in niso nikakršen servis občanov več, zato se zateče k miličniku. Ta dokaz o zaupanju, pa fudi eden temeljev družbene samozaščite, ki smo jo uspeli na terenu vzpostaviti predvsem na relaciji zaupanja med miličniki in občani, medtem ko v drugih smereh še ne deluje tako kot bi morala, saj bi morali občani sami skrbeti za svojo varnost v različnih oblikah samozaščitnega organiziranja, vendar je delo teh še preveč forumsko.

(se nadaljuje)

MILOVAN DIMITRIČ

Podaljšanje razpisa za vojaške šole

Učence osmih razredov osnovnih šol obveščamo, da je Zvezni sekretariat za ljudsko obrambo na območju SR Slovenije podaljšal veljavnost razpisa za vpis novincev na vojaške srednje šole v šolskem letu 1983/84 do 20. aprila 1983. (Ravno tako kot razpis za vojaške akademije).

S tem je omogočil časovno usklajenost razpisa z razpisom za vpis v civilne šole.

Posebej bi radi opozorili tiste učence, ki so se opredelili za vpis na civilne srednje šole, iz katerih bo potrebno zaradi prevelikega števila prijav preusmerjanje, da so vojaške srednje šole zagotovo ustrezna alternativa. Še posebej je za te učence primerna splošna srednja vojaška šola »FRANC ROZMAN STANE« v Ljubljani. V omenjeno šolo je mo-

goč tudi vpis učencev iz šol srednjega usmerjenega izobraževanja, po končanem I. oziroma II. letniku šole neposredno v II. oziroma III. letnik.

Razpis štipendij ni omejen

Hkrati obveščamo vse učence srednjega usmerjenega izobraževanja, da razpis natečaja za dodelitev štipendij učencem, ki bodo nadaljevali študij na vojaških akademijah ni omejen in traja celo šolsko leto.

Podrobne informacije o možnostih in pogojih študija na vojaških šolah – akademijah, kakor tudi za študij SLO in DS na FSPN v Ljubljani, dobite na Mestnem sekretariatu za ljudsko obrambo, Adamič-Lundrovo nabrežje 2, tel. 310-566.

Komisija za usmerjanje mladih v vojaške šole

Napotki kolesarjem

Kolo je ceneno in praktično ljudsko vozilo, saj ga uporablja mlado in staro. Prav zato se morajo tudi kolesarji vključevati v cestni promet s popolnim znanjem in polno mero odgovornosti za lastno varnost kakor tudi za varnost drugih udeležencev v prometu.

Kadarkoli se podamo na vožnjo s kolesom, se moramo vedno prepričati, da je kolo v brezhibnem stanju, kar nam zagotavlja varno vožnjo.

Kolesar mora voziti čim bližje desnemu robu vozišča, če ima cesta kolesarsko stezo, pa po njej.

Če vozi dvoje ali več kolesarjev v skupini morajo voziti drug za drugim.

Kolesar mora voziti tako, da ne zmanjšuje stabilnosti vozila in ne ovira drugih udeležencev v prometu, zlasti pa ne sme izpuščati krmila, se držati za drugo vozilo, prevržati, vleči ali potiskovati predmetov, ki bi ga lahko ovirali pri vožnji ali spravljal v nevarnost druge udeležence v prometu.

Kolesar sme voziti drugo osebo le če ima poseben sedež. Otroci starejši od sedem let, ki se v šolah ali drugih izobraževalnih organizacijah usposobijo za vožnjo koles, lahko samostojno vozijo kolo v prometu na cesti. Otroci, ki se niso usposobili za samostojno vožnjo koles in otroci do sedmega leta starosti smejo voziti kolo po cesti samo v spremstvu odrasle osebe.

Prehitevanje in zavijanje v levo

Pri prehitevanju in zavijanju v levo naj se kolesar ravnja po krajevnih razmerah. V mestih, kjer so kolesarske steze ali pasovi, vozijo po njih in prečkajo cesto pravokotno, podobno kot peši in ne smejo zavijati zunaj oznake za stezo ali pas. V krajih, kjer ni kolesarskih stez ali pasov, bo ravnal drugače. Prehiteval bo tako, da bo nakazoval svojo namero z odročeno levico, ko začne prehitevati drugo kolo ali počasnejše vozilo. S tem bo opozoril vsa hitrejša vozila za seboj, da mu prehitevanje varno omogočijo in ga ne podrejo v trenutku, ko bi nepričakovano brez nakazanja zavil proti notranjosti cestišča. Pаметen kolesar bo prehiteval samo tedaj, ko se bo s pogledom prepiral, da ni za njim v bližini nobenega motornega vozila. Najprej bo počakal, da ga prehitijo vsa motorna vozila, ki so neposredno za njim, šele nato bo sam prehitel kolesarja ali voznika z vprego.

Otroci imajo nevarno razvado, da drug drugega vozijo na kolesu. Navadno sede sopotnik postrani na prečno gred kolesa, na prtljajnik nad zadnjim blatnikom ali pa stopi na konca osi zadnjega kolesa in se prime voznika za ramena.

Taka vožnja je zelo nevarna in prepovedana. Mnogo otrok in mladostnikov se je zaradi nje hudo ali celo smrtno ponesrečilo.

ANTON SOVDAT

Z OBČINSKEGA TEKMOVANJA V PROMETU

V križiščih gre še težko

V soboto, 9. aprila, je bilo pri osnovni šoli Marjan Novak-Jovo občinsko tekmovanje »Kaj veš o prometu« za učence osnovnih in srednjih šol. Pokrovitelj tekmovanja je bila delovna organizacija Plutal.

Tekmovanja so se udeležile s svojimi ekipami vse osnovne šole, čeprav so tri poslane le po eno ekipo, medtem ko bi lahko poslali tri. Še bolj mačehovski gledajo na prometno vzgojo srednje šole, saj so se tekmovanja udeležili le štirje srednješolci. Sosednja – lesarska šola – ni hotela o tem nič slišati pa tudi na računalniški usmeritvi so se odrekli sodelovanju.

To je že spet dokaz, kako res je, da se z odhodom z osnovne šole konča tudi prometna vzgoja, čeprav je to vse prej kot smotno in razumno. Srednješolci so v soboto tekmovali na kolesih z motorji.

Splošna ocena sobotnega tekmovanja je dobra, čeprav so imeli pri ocenjevalni vožnji po ulicah tekmovalci precej težav z razvrščanjem v križiščih. To je bila pravzaprav najslabša stran njihovega znanja.

Na tekmovanju so sodelovali tudi miličniki naše postaje milice, predstavniki ZŠAM in AMS, seveda tudi člani sveta za preventivo in vzgojo v cestnem prometu naše

občine.

Sobotno tekmovanje je bilo pravzaprav generalna tudi za republiško tekmovanje »Kaj veš o prometu«, ki bo 23. aprila na osnovni šoli Marjan Novak-Jovo. Tudi tokrat bodo tekmovali osnovnošolci in srednješolci, pokrovitelj tekmovanja pa je naša občinska skupščina. Prireditev se bo začela ob 9. uri na igrišču pri osnovni šoli v Nanoški 2.

In kdo se je na občinskem tekmovanju najbolje odrezal?

Pionirji prometniki: Ekipna zmaga je pripadla ekipi OŠ Polhov Gradec, druga je bila ekipa iz OŠ Vrhovcev in tretja iz OŠ Ig.

Med kolesarji je v nižji skupini osvojil prvo mesto Marko Velkavir iz OŠ Vrhovci, drugi je bil Samo Hratin iz OŠ Vič, tretji pa je bil Rudi Dolgan iz OŠ Oskar Kovačič.

Med kolesarji v višji skupini pa je zmagal Matej Ivanič iz OŠ Vrhovci, drugi je Marko Svetličič iz OŠ Oskar Kovačič in tretji Tone Petrič iz OŠ Oskar Kovačič.

V tekmovanju koles z motorjem (srednje šole) so prva mesta osvojili 1. Emil Zorman (strojna šola) 2. Marko Šeh (Strojna šola) 3. Izток Zavbi (kemijška šola).